

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jiřího Lifky a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **TERMINAL OIL a. s.**, IČ: 28921925, se sídlem Na Flusárně 168, 261 01 Příbram, zastoupen Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem, se sídlem Na Flusárně 168, 261 01 Příbram, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2013, č. j. 41899-2/2013-900000-304.7,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

žalobce se domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2013, č. j. 41899-2/2013-900000-304.7, jímž bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti platebnímu výměru Celního úřadu pro hl. město Prahu ze dne 30. 7. 2013 tak, že se odvolání zamítá a napadený platební výměr se potvrzuje. Platebním výměrem ze dne 30. 7. 2013, č. j. 118496/2013-510000-31, Celní úřad pro hl. město Prahu uložil žalobci pokutu ve výši 300 000 Kč za opožděné tvrzení spotřební daně z minerálních olejů za zdaňovací období květen 2013, jelikož dle celního úřadu podal žalobce přiznání ke spotřební dani z minerálních olejů za zdaňovací období květen 2013 až dne 12. 7. 2013 prostřednictvím datové schránky, ačkoliv dle ustanovení § 18 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o spotřebních daních“), plátcí, kterým vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, jsou povinni předložit daňové přiznání samostatně za každou daň, a to do 25. dne po skončení zdaňovacího období, ve kterém tato povinnost vznikla.

Žalobce je přesvědčen, že byl zkrácen na svých právech, neboť celní úřad rozhodl o uložení pokuty za opožděné tvrzení spotřební daně z minerálních olejů za zdaňovací období

květen 2013 bez zhodnocení všech relevantních skutečností. Podle žalobce se ani celní úřad, ani žalovaný dostatečně nevypořádal s námitkou žalobce, že podal tvrzení spotřební daně z minerálních olejů za zdaňovací období květen 2013 řádně a včas, neboť tvrzení odeslal příslušnému správci daně prostřednictvím držitele poštovní licence dne 25. 6. 2013, a to v rámci jedné zásilky spolu s dalšími podáními (DAP I). Tuto skutečnost žalobce dokládal podacím lístkem RR191430521CZ 361. Ani celní úřad, ani žalovaný neprokázal, že takto odeslaná zásilka neobsahovala řádně tvrzení spotřební daně z minerálních olejů. Celní úřad jen tvrdí, že zásilka obsahovala pouze DAP I.

Pokud žalovaný uvedl, že celní úřad obdržel od žalobce dne 27. 6. 2013 poštovní přepravou podání, jehož obsahem bylo pouze přiznání k uplatnění nároku na vrácení spotřební daně podle ustanovení § 56 zákona o spotřebních daních za zdaňovací období květen 2013 spolu s přílohou - přehledem o nákupu a spotřebě LTO - ROK 2012, MĚSÍC: KVĚTEN a deníkem kotelny za měsíc květen, a že řádné daňové přiznání ke spotřební dani z minerálních olejů za zdaňovací období květen 2013 obdržel až prostřednictvím datové schránky dne 12. 7. 2013, tento závěr nijak nevyvrací obranu žalobce, že podání ze dne 25. 6. 2013 obsahovalo nejen přiznání k uplatnění nároku na vrácení spotřební daně, ale i řádné daňové přiznání ke spotřební dani z minerálních olejů.

Žalobce poukázal na to, že dle závěrů judikatury je možné prokázat, že podání s určitým obsahem bylo učiněno ve lhůtě kopií daného podání a podacím lístkem, z něhož bude patrné, že lhůta byla zachována. Jelikož celnímu úřadu bylo předloženo řádné daňové přiznání ze dne 25. 6. 2013, jež žalobce přiložil v kopii k žalobě, a zároveň existuje podací lístek ze dne 25. 6. 2013 č. RR191430521CZ 361, je dle žalobce prokázáno, že řádné daňové přiznání bylo podáno ve lhůtě. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že neunáší důkazní břemeno ohledně skutečnosti, že bylo přiznání podáno ve lhůtě. Podle žalobkyně to byl právě celní úřad a žalovaný, kdo měl prokázat, že podání ze dne 25. 6. 2013 neobsahovalo daňové přiznání.

Podle žalobce navíc pro skutečnost, že daňové přiznání bylo řádně zasláno, svědčí i to, že podle podaného daňového přiznání byla řádně do 25. 6. 2013 uhrazena daň, a to přesně ve výši, jaká byla uvedena v daňovém přiznání. Pokud žalobce před 25. 6. 2013 uhradila daň ve výši, která byla vypočtena v daňovém přiznání, je podle něj zřejmé, že toto daňové přiznání existovalo, tj. bylo vytvořeno před 25. 6. 2013. Pokud pak existovalo daňové přiznání zpracované ke dni 25. 6. 2013, není logické, že by ho žalobce nepodal. Skutečnost, že žalobce následně na výzvu celního úřadu opětovně zaslal daňové přiznání, je pouze důkazem jeho součinnosti s daňovou správou. Žalobce se domníval, že došlo k pochybení na straně správce daně. Opětovné zaslání přiznání provedla jiná pracovnice, která během dovolených zastupovala pracovníci, která přiznání řádně podala k přepravě dne 25. 6. 2013. Žalobce v této souvislosti navrhl Ing. D. P., ekonomky žalobce, která potvrdí, že řádné daňové přiznání bylo odevzdáno k přepravě držiteli poštovní licence dne 25. 6. 2013. Žalobci nemůže jít k tíži skutečnost, že dne 12. 7. 2013 odeslal prostřednictvím datové schránky opětovně daňové přiznání ve stejném znění, jako v podání ze dne 25. 6. 2013. Opětovně podání žalobce učinil z důvodu opatrnosti, neboť již v té době měl jisté náznaky, že celní úřad řádně podané tvrzení nepřijal či snad ztratil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah napadeného rozhodnutí s tím, že námitky žalobce byly vypořádány již v odvolacím řízení. Zdůraznil, že podle svého názoru dostatečně prokázal, že daňové přiznání nebylo obsahem podání žalobce. Veškeré dokumenty, které byly obsahem podání žalobce, byly podatelnou celního úřadu při jeho přijetí řádně

zaevidovány a označeny. Žalovaný je toho názoru, že své břemeno tvrzení a rovněž břemeno důkazní stran absence daňového přiznání v podání žalobce unesl právě tím, že vyčerpávajícím způsobem konkretizoval celý obsah podání žalobce. Podatelna celního úřadu při přijetí podání žalobce vyznačila podacím razítkem složení podání žalobce - konkrétně vyznačila počet listů hlavního dokumentu, počet příloh, a počet listů příloh uvedením „2, 1, 2“ - 2 listy hlavního dokumentu podání žalobce (DAP I.), 1 příloha podání žalobce, 2 listy této přílohy (přehled o nákupu a spotřebě LTO - ROK 2012, MĚSÍC: KVĚTEN ze dne 25. 6. 2013 o jednom listu a deník kotelny za měsíc květen o jednom listu). Podatelna celního úřadu po přijetí podání žalobce jednotlivé listinné dokumenty (součásti podání žalobce) převedla i do elektronické podoby, přičemž z přiloženého správního spisu (ověřovacích doložek jednotlivých dokumentů) dále vyplývá, že do elektronické podoby byly jednotlivé součásti podání žalobce převedeny v totožném počtu obdržených dokumentů (listů, příloh), a tedy i tento převod potvrzuje výše uvedené unesení důkazního břemene žalovaného: DAP I. převedeno do el. podoby s počtem listů „2“, obálka podání žalobce převedena s počtem listů „1“, a uvedená příloha podání žalobce převedena s počtem listů „2“. Přítomnost dalšího dokumentu (DAP II.) v podání žalobce tak byla žalovaným jednoznačně vyloučena.

Pokud žalobce poukazuje na judikaturu stran prokazování doručení podání s určitým obsahem, a to doložením kopie dokumentu a kopie podacího lístku takového podání, taková argumentace by podle žalovaného nalezla uplatnění v případě, že by žalovaný nebyl schopen žádným způsobem prokázat přijetí podání žalobce a jeho obsahu (podání by se ztratilo např. při jeho přepravě poštou). To však zásadně není daný případ. Žalobce sice obecně unáší břemeno tvrzení a břemeno důkazní, že zásilka byla celnímu úřadu odeslána (a tvrdí, že DAP II. bylo rovněž jejím obsahem), avšak žalovaný unáší břemeno tvrzení a břemeno důkazní, co bylo konkrétním předmětem této řádně obdržené a zaevidované zásilky (DAP I. s přílohou).

Pokud žalobce zmiňuje, že daň byla řádně zaplacená, a proto DAP I. v rozhodné době muselo existovat (bylo vytvořeno přede dnem 25. 6. 2013), žalovaný uvádí, že zaplacení daně automaticky nedokládá ani existenci (vytvoření) DAP I. přede dnem 25. 6. 2013, avšak především předmětem řízení není (ne)vytvoření DAP I. žalobcem, ale jeho (ne)doručení celnímu úřadu. I pokud by vytvořeno bylo, žalobce dovozuje, že není logické, aby nebylo celnímu úřadu podáno; toto však naopak podle žalovaného zcela logické je a může se tak stát i nedbalostí či omylem. Subjektivní stránku (zavinění) předmětná skutková podstata nezahrnuje a je proto nerozhodné, z jakého důvodu na straně žalobce k řádnému nepodání DAP II. došlo.

K navrženému důkaznímu prostředku svědeckou výpovědí Ing. P. žalovaný uvedl, že tento důkaz by neprovedl ani v odvolacím řízení a provedení tohoto důkazu je zcela zjevně nadbytečné i v soudním řízení, neboť v posuzovaném případě je žalovaným prokázán konkrétní obsah řádně obdrženého a zaevidovaného podání žalobce, žalovaný zcela unáší důkazní břemeno, a jakýkoli důkazní návrh směřující k prokázání toho, že DAP II. bylo na počátku (při odeslání zásilky) do podání žalobce jeho pracovníci rovněž údajně vloženo, je nezpůsobilý zjištěný a prokázaný skutkový stav zpochybnit.

Ze správního spisu předloženého žalovaným vyšly najevo následující skutečnosti:

Správní spis obsahuje samostatnou složku č. j. 102211/2013-510000-31, která je založena ve věci přiznání žalobce k uplatnění nároku na vrácení spotřební daně za zdaňovací období měsíce květen 2013. Složka obsahuje obálku zásilky podané žalobcem pod č. RR191430521CZ dne 25. 6. 2013. K obálce jsou přiřazeny čtyři listy, dva listy obsahují

samotné přiznání k uplatnění nároku na vrácení spotřební daně, další dva listy představují přílohu (deník kotelny a přehled o nákupu a spotřebě LTO za rok 2012 v měsíci květnu). Přiznání k uplatnění nároku na vrácení spotřební daně je datováno dnem 25. 5. 2013, přiznání sestavila paní D. P. Na první straně přiznání je otisk podacího razítka podatelny celního úřadu s datem 27. 6. 2013, na němž je vyznačen počet listů podání číslicí 2, počet příloh číslicí 1, a počet listů příloh číslicí 2. Na spisovém obalu je vyznačen celkový počet listů podání žalobce číslicí 4, z toho dva listy příloh.

V další samostatné složce č. j. 109546/2013-510000-31 založené ve věci přiznání ke spotřební dani z minerálních olejů za zdaňovací období květen 2013 je založeno přiznání k dani datované dnem 25. 6. 2013, jež sestavila opět paní D. P. Dle identifikátoru elektronické podatelny bylo toto podání zaslané v elektronické podobě celnímu úřadu doručeno dne 12. 7. 2013. Správní spis neobsahuje žádnou výzvu celního úřadu žalobci k podání přiznání ke spotřební dani, ani žádný záznam o jakékoliv komunikaci se žalobcem mezi 27. 6. 2013 a 12. 7. 2013.

Celní úřad dne 30. 7. 2013 platebním výměrem č. j. 118496/2013-510000-31 uložil žalobci pokutu podle § 250 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále „daňový řád“) ve výši 300 000 Kč. Žalobce v rámci odvolání proti této pokutě, v němž uvedl obdobné skutečnosti jako v žalobě, předložil kopii přiznání ke spotřební dani z minerálních olejů za zdaňovací období květen 2013 a podací lístek k zásilce RR191430521CZ.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uplatnil obdobnou argumentaci jako ve vyjádření k žalobě.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobcích bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Vedly ho k tomu následující důvody:

Podle § 150 odst. 1 daňového řádu daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, ačkoliv měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě, a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů, ve výši

- a) 0,05 % stanovené daně za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanovené daně,
- b) 0,05 % stanoveného daňového odpočtu za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanoveného daňového odpočtu, nebo
- c) 0,01 % stanovené daňové ztráty za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanovené daňové ztráty.

Podle § 18 odst. 1 zákona o spotřebních daních platí, že plátcí, kterým vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, jsou povinni předložit daňové přiznání samostatně za každou daň, a to do 25. dne po skončení zdaňovacího období, ve kterém tato povinnost vznikla, pokud tento zákon nestanoví jinak; ve stejné lhůtě a stejným způsobem jsou plátcí oprávněni uplatnit nárok na vrácení daně, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Podle § 17 zákona o spotřebních daních je zdaňovacím obdobím pro vybrané výrobky s výjimkou dovážených vybraných výrobků kalendářní měsíc.

Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobci vznikla na základě výše uvedených ustanovení zákona o spotřebních daních povinnost podat přiznání ke spotřební dani z minerálních olejů za zdaňovací období květen 2013 do 15. 6. 2013. Předmětem sporu je otázka povýtce skutková, a to, zda žalobce tuto povinnost splnil; konkrétně zda zásilka ze dne 25. 6. 2013 podaná žalobcem pod podacím číslem RR191430521CZ obsahovala nejen přiznání k uplatnění nároku na vrácení daně (tento obsah není mezi účastníky sporný), ale právě i přiznání k dani.

Žalobce svou stěžejní argumentaci staví na údajných závěrech judikatury, že v podobné skutkové konstelaci postačí, aby odesílatel zásilky předložil podací lístek a kopii podání, jež bylo odesláno. Tato argumentace je ovšem s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti nepřipadná.

Pokud žalobce poukazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu 25. 8. 2011, č. j. 7 As 87/2011-66, je třeba konstatovat, že tento rozsudek vycházel z jiného skutkového stavu. V tomto rozsudku byla řešena situace, kdy správní orgán činil sporným, že mu vůbec nějaká zásilka byla doručena (šlo o doplnění blanketního odvolání). Pouze při takto vymezeném skutkovém stavu Nejvyšší správní soud odkázal na závěry judikatury ve věcech civilních a trestních a uzavřel, že v takové situaci „[je] rozhodující ... právě ust. § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, který stanoví, ke kterému okamžiku je podání vůči správnímu orgánu účinné. V případě podání odevzdaného k poštovní přepravě musí být pro zachování lhůty současně splněny dvě podmínky - podání musí být dáno na poštu ve lhůtě a adresováno příslušnému správnímu orgánu. Jestliže jsou splněny obě tyto podmínky, nezáleží na tom, kdy podání došlo tomuto správnímu orgánu a dokonce, zda mu vůbec došlo. Ke zcela shodnému závěru dospěla judikatura ve vztahu k ust. § 60 odst. 4 trestního řádu i ust. § 57 odst. 3 občanského soudního řádu (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2000, sp. zn. III. ÚS 522/99, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2007, sp. zn. 8 Tdo 1174/2007, a rozsudek téhož soudu ze dne 20. 9. 2004, sp. zn. 32 Odo 180/2004, obě rozhodnutí dostupná na www.nsoud.cz). Na tom nemění nic ani skutečnost, že v daném případě počala lhůta k doplnění odvolání běžet až poté, co bylo doplnění podle předloženého poštovního podacího archu předáno k poštovní přepravě. Lhůta je i v tomto případě zachována a doplnění odvolání je vůči žalovanému účinné“.

Situace v případě žalobce je však zcela jiná. V nyní posuzovaném případě totiž není sporu o tom, že zásilka podacího čísla RR191430521CZ správnímu orgánu doručena byla. Sporným je nikoliv to, že žalobce nějaké podání učinil, ale jeho obsah. Této skutkové situaci se obsírně věnoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 7. 2009, č. j. 9 As 31/2009 – 231, na nějž žalobce rovněž poukazuje, nicméně tento rozsudek dospívá k závěrům zcela opačným, než žalobce předestírá.

V rozsudku ve věci sp. zn. 9 As 31/2009 se Nejvyšší správní soud věnoval právě situaci, kdy účastník tvrdí, že zaslal správnímu orgánu v konkrétní zásilce několik podání, k této zásilce disponuje podacím lístkem, správní orgán však tvrdí, že zásilku sice obdržel, ale ta obsahuje pouze některé z účastníkem uváděných podání a dokládá obsah zásilky údaji z podatelny. Nejvyšší správní soud vyšel při řešení této skutkové situace z obecně platného závěru o nemožnosti prokazovat negativní skutečnost, přičemž připustil, že prokázání negativní skutečnosti lze teoreticky v některých případech dosáhnout předložením souboru na sebe navazujících důkazů, které v souhrnu (například za pomoci argumentace a contrario) mohou vést k logickému závěru, že určitá skutečnost se s velkou pravděpodobností nestala. Zásadní výpověď tohoto rozsudku pak spočívá v konstatování, že „logickým výkladem je tedy

nutno dojít k závěru, že podatel, který tvrdí, že zaslal správnímu orgánu písemnost prostřednictvím držitele poštovní licence, nese důkazní břemeno ohledně prokázání, že tuto konkrétní písemnost skutečně předal k poštovní přepravě s pokynem jejího zaslání správnímu orgánu“.

Na tomto místě je pak vhodné ocitovat celou pasáž citovaného rozsudku, v níž Nejvyšší správní soud hodnotí zjištěný skutkový stav:

„V projednávané věci nevznikl spor ohledně odeslání zásilky stěžovatelkou dne 25. 8. 2005 a doručení této zásilky dne 26. 8. 2005 žalovanému, nýbrž ohledně obsahu této zásilky. Dle tvrzení stěžovatelky byla obsahem této zásilky dvě podání, tj. č. 13/05 a č. 14/05, naopak žalovaný tvrdí, že mu touto zásilkou bylo doručeno pouze jediné podání č. 13/05. Nejvyšší správní soud zde opět odkazuje na výše uvedenou negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti.

Stěžovatelka sice nemá povinnost zasílat písemnosti správnímu orgánu v separátních obálkách, uvádět na doručence celý obsah zásilky, či činit jiná podobná opatření, avšak v případě pochybností je povinna prokázat své tvrzení, že určitou písemnost správnímu orgánu odeslala. Zvolení pokud možná nejprůkaznějšího způsobu zasílání písemností, zde například zasláním každého podání samostatnou zásilkou, tedy není povinností, ale znamená výhodu při případném dokazování těchto skutečností. Stěžovatelka s tímto závěrem, vysloveným rovněž v napadeném usnesení městského soudu, nesouhlasí a odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu, nespecifikuje však na podporu své argumentace ani jediné rozhodnutí, které by se k dané otázce vztahovalo.

Na základě výše uvedených východisek Nejvyšší správní soud posoudil jednotlivé námitky stěžovatelky následovně:

Stěžovatelka odeslání odvolání č. 14/2005 prokazovala předložením podacího lístku a odkazem na jí vedenou evidenci odeslané pošty. Nejvyšší správní soud však shodně jako městský soud vzhledem k okolnostem případu nepovažuje stěžovatelkou předložený podací lístek za důkaz prokazující odeslání předmětného odvolání. Podací lístek (na č. l. 96 spisu městského soudu) jednoznačně prokazuje skutečnost, že stěžovatelka dne 25. 8. 2005 zaslala na adresu žalovaného písemnost, jako jediný identifikační znak této zásilky je zde uvedena váha 0,009 kg. Na druhé straně však žalovaný uvádí, že mu byla dne 26. 8. 2005 doručena zásilka stěžovatelky obsahující žádost o poskytnutí informace označená číslem 13/05, přičemž stěžovatelka odeslání této zásilky nezpochybňuje. Žalovaný tímto prokázal, že přijal podání, které koresponduje všem údajům na podacím lístku ze dne 25. 8. 2005, toto podání identifikoval, stěžovatelka sama uvedla, že toto podání (č. 13/05) žalovanému odeslala. Pokud stěžovatelka tvrdila, že oproti takto prokázanému skutkovému ději byly obsahem žalovanému doručené zásilky písemnosti dvě a nikoliv pouze jedna, pak by toto své tvrzení musela prokázat (například separátním odesláním předmětného podání a předložením podacího lístku, který by prokazoval odeslání přímo této písemnosti, příp. svědeckou výpovědí, atd.), což se jí nepodařilo.“

Toto hodnocení je možné vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Žalobce k prokázání skutečnosti, že dne 25. 6. 2013 podal k poštovní přepravě spolu s přiznáním k uplatnění nároku na vrácení daně i přiznání ke spotřební dani z minerálních olejů, předložil podací lístek ze dne 25. 6. 2013 zásilky podacího čísla RR191430521CZ, na němž je identifikován obsah zásilky pouze hmotnostním údajem (0,026 kg). Na druhé straně žalovaný uvádí, že mu

byla dne 27. 6. 2013 doručena zásilka žalobce uvedeného podacího čísla obsahující toliko přiznání k uplatnění nároku na vrácení daně, přičemž žalobce odeslání této zásilky nepochybně. Žalovaný tím prokázal, že přijal podání, které koresponduje všem údajům na podacím lístku ze dne 25. 6. 2013, toto podání identifikoval, řádně zaevidoval, přičemž podklady obsažené ve spisu předloženém žalovaným tvoří logický celek umožňující závěr o tom, že obsahem doručené zásilky bylo právě to, co též žalovaným bylo jako došlá pošta evidováno. Jestliže po žalovaném není možné prokazovat existenci negativní skutečnosti (tedy toho, co v přijaté zásilce nebylo), bylo na žalobci, aby obsah podané zásilky prokázal. K prokázání obsahu zásilky však údaje na podacím lístku nestačí. Ani skutečnost, že žalobce daň ve lhůtě pro podání daňového přiznání zaplatil, nijak neprokazuje, že bylo též v této lhůtě přiznání k této dani i odesláno. Lze souhlasit s argumentem žalovaného, že zaplacení daně automaticky nedokládá ani existenci (vytvoření) přiznání k dani přede dnem 25. 6. 2013, ale především neprokazuje jeho doručení celnímu úřadu. I pokud by vytvořeno bylo, není vůbec nelogické, že nebylo celnímu úřadu podáno – k této skutečnosti vskutku může poměrně snadno dojít nejjrůznějším způsobem, včetně nejpravděpodobnějších pochybení v omylu či z nedbalosti.

Jak vyplývá z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 9 As 31/2009, soud připustil prokazování skutečnosti, že obsahem podané zásilky byla určitá písemnost, mj. i svědeckou výpověď. Je pravdou, že žalobce navrhl k prokázání jím uváděných skutečností výslech Ing. D. P., ekonomky žalobce. Městský soud v Praze však dospěl k závěru, že tento důkazní návrh by byl nezpůsobilý tvrzení žalobce sám o sobě prokázat. Jde totiž o to, že by o určité skutečnosti měl de facto vypovídat ten, kdo se jí sám dovolává. Pokud navržená svědkyně byla ekonomkou žalobce, pokud měla v pracovní náplni jako zaměstnanec žalobce přiznání k dani zpracovávat a předkládat daňové správě (jak vyplývá z obsahu daňových přiznání), jednala ve věci odeslání daňových tvrzení sice za žalobce, resp. jménem žalobce, nicméně fakticky šlo o stav, kdy to byla právě zaměstnankyně žalobce navržená k výslechu, která zásilku ze dne 25. 6. 2013 odesílala. Její výpověď by se tedy měla týkat skutečnosti, kterou de facto sama tvrdí. Taková výpověď by však byla bez důkazní hodnoty, proto Městský soud v Praze k provedení tohoto důkazu nespatořoval prostor (žalobce ostatně ani netrval na konání ústního jednání, na němž by bylo možno navrhovaný výslech provést). Jiný důkaz k prokázání skutečnosti, že obsahem zásilky ze dne 25. 6. 2013 bylo i přiznání ke spotřební dani (např. svědecká výpověď osoby odlišné od faktického odesílatele, vnitřní systém evidence odeslané pošty žalobce apod.), však žalobce nenavrhl. Nad rámec možných důkazních prostředků uvedených v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu bylo přitom přinejmenším možné požadovat alespoň prosté převážení zásilky založené ve správním spisu žalovaného, neboť je znám hmotnostní údaj žalobcem podané zásilky. Ani provedení tohoto důkazu, jenž by bez pochyb byl způsobilý prokázat, že v odeslané zásilce bylo případně nějaké další podání, z důvodů, jež jsou známy patrně pouze žalobci, nebylo navrženo.

Za těchto okolností soud uzavírá, že žalovaný i celní úřad dospěli oprávněně k závěru, že žalobce přiznání ke spotřební dani z minerálních olejů za zdaňovací období květen 2013 předložil až dne 12. 7. 2013, tedy po lhůtě podle § 18 odst. 1 zákona o spotřebních daních. Pokuta za opožděné daňové tvrzení podle § 250 odst. 1 daňového řádu tak byla uložena žalobci po právu.

Soud proto neshledal žalobu důvodnou, a podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji tedy zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. srpna 2016

JUDr. Ing. Viera Horčicová,
předsedkyně senátu